

ment; tu l'art de tot l'univers. Tu sempre has entusiasmat als grans homes, á tots els amichs de la hermosa y santa naturalesa; tots els sabis y virtuosos han sigut entussias tas teus, oh alimentadora del mon! Oh ditxós pagés, convencet y coneix que 'ls mes purs plaers d'aqueix mon son per tú!... Ab cuant goig miras els camps que t'han vist naixer; els conreuhas, els sembras, y'n culls els fruits mentres te dura la vida! No miris ab menyspreu, no, pagés, la teva petita caseta; els teus fertils prats, la teva vinya, camps y boscos! Mira que las ciutats ab son luxó, aparentan molt, y s'amagan en ellas moltas miserias; que son fruytas bonicas de fora, que tenen el corch á dintre; que darrera de las riallas s'hi amagan fondas tristesas! No abandonis, robust y ditxós pagés, la teva fanga, la teva magaya, ni la teva fals, perquè son eynas que't donarán cert profit y salut.

No't deixis enganyar per el diner de la fábrica, ahont no's respira aire tan pur, y si guanyas mes ho gastarás ab vicis; en el camp respiras el balsam de las herbas, del arbre y de las flors que'l bon Deu ha criat per nosaltres, en la plana, en la vall y en la montanya; que entran en nostre pit y'ns regeneran, fortifican y alegran! Si, estimats pagesos, el treball, de la terra ens donará ditxa, salut y pesselas; de dia quin dalit; y de nit quins somnis mes dolsos; somiareu anyells que creixen y briducan; camps de monjetas y blat de moro; mars de espigas que's gronxan;